

Hồi thứ ba

Song Hùng Tuyệt Địa

Đúng như Trương Khuất Sanh nói, Vô Cát Nhược đến hẻm vực đã thấy hai chiếc chòi chắn hai bên một khe núi vừa đủ nhét lọt hai bàn tay. Tất nhiên Cát Nhược biết trên hai cái chòi kia chính là nơi cư trú của song hùng Tuyệt địa. Hai cái chòi lá đó, có lẽ đã có ở đây rất lâu, và chưa một lần sửa chữa, nên ngỡ như sắp đổ ngang nếu có một cơn trốc đi qua.

Cát Nhược bước thẳng đến khe núi. Liền lập tức Song Hùng tuyệt địa từ trong chòi phi thân ra, trào công đã vung ra chực phát khí đoạt mạng Cát Nhược.

Lúc Song Hùng tuyệt địa sắp phát khí công thì Cát Nhược đã lăn ra đất la toáng lên:

- Thân cái nội tổ ơi.. Cháu chắc ba đời, bảy kiếp chết vì thương, vì nhớ nội tổ.

Nghe câu ca thán của Cát Nhược, song hùng Tuyệt địa liền thu ngay trào công, đứng chắn trước mặt Vô Cát Nhược.

Một người trong song hùng là Thân Quan Kim chỉ tay vào mặt Cát Nhược:

- Tiểu tử.... ngươi vừa nói gì?

Nước mắt lưng tròng, xối xả tuôn xuống hai bên má, Vô Cát Nhược vừa khóc vừa nói:

- Nhị vị lão trượng ơi... Tiểu diệt vì nhớ nội tổ Thân Cái...

Thân Quan Kim nheo mày:

- Cái gì? Ngươi mà là cháu của Thân Cái à?

Cát Nhược khụt khịt:

- Đúng như vậy !

Người thứ hai có tên là Lưu Chí Nhẫn quay sang Thân Quan Kim:

- Lão hữu... ngươi có tin không, chẳng lẽ đại hiệp Thân Cái chưa đầy tứ tuần mà đã có đứa tiểu diệt kêu bằng nội tổ?

Lưu Chí Nhẫn nhìn chằm chằm vào Cát Nhược:

- Tiểu tử... Ngươi dám nói láo với Song Hùng sao?

Cát Nhược giật thót ruột, tự trách thâm, và mắng Trương Khuất Sanh. Gã bang chủ chết tiệt, hổng cho mình biết Thân Cái bao nhiêu tuổi, để mình lỡ miệng. Chuyến này chắc khó sống quá.

Cát Nhược khụt khịt ngẩn nhìn Song Hùng Tuyệt địa:

- Nhị vị lão sư không tin nhưng đó là sự thật.

- Sự thật như thế nào?

Cát Nhược thút thít khóc:

- Vốn trước đây Thân Cái nội tổ có quan hệ xa xăm với tiểu cái này. Đến khi người nhập khe vực Tuyệt địa, tiểu bối mới tròn năm tuổi, nay đã đúng mười năm, mới lật lại gia

phải và biết được nội tổ đã ra đi. Theo di ngôn của bang chủ Cái Bang, tiểu bối phải đến nơi người ẩn tích bái ba lạy, mới đăng tròn chữ nghĩa.

- Người nói ta nghe chẳng lọt lỗ tai.

Thân Quân Kim nắm gáy Cát Nhược:

- Người chỉ nói đến đây xá ba cái rồi đi, hay có mục đích gì khác?

Cát Nhược bùi ngùi nói:

- Mục đích tiểu cái chỉ bao nhiêu đó thôi. Và chỉ mong sao nhị vị tiên sư cho tiểu điệt đăng tròn chữ nghĩa với lão tổ.

Lưu Chí Nhẫn thộp mạch môn Cát Nhược. Vẻ mặt lão nghiêm lại, rồi quay sang Thân Quân Kim.

- Thành nhỏ này không có võ công.

Lưu Chí Nhẫn buông mạch môn Vô Cát Nhược:

- Người đến để tròn chữ nghĩa thì được, nhưng đến nhằm mục đích thâm nhập Tuyệt địa thì nhị vị lão gia không để người sống đâu.

Cát Nhược sụt sùi:

- Lễ phận làm cháu, làm chắc phải kính thọ đáng bề trên. Tiểu cái được kính bái lão tổ anh hùng, có chết cũng yên lòng, yên phận.

Thân Quân Kim quay sang Lưu Chí Nhẫn:

- Lão Lưu... Tiểu tử này còn nhỏ xem chừng lại rất hiếu lễ. Thôi thì người phá lệ cho y bái ba lạy rồi ra tay cũng không muộn.

Lưu Chí Nhẫn nhìn xuống Vô Cát Nhược:

- Tiểu tử... người tên họ là gì?

- Tiểu bối họ Vô, tên Cát Nhược.

Lưu Chí Nhẫn hỏi gần lại chàng:

- Thân cái đại ca đâu có đứa cháu nào họ Vô như tiểu tử.

Cát Nhược nhăn mày nhăn mặt:

- Thì ra nhị vị là lão sư thúc của tiểu điệt. Tiểu cái ra mắt nhị vị.

Lưu Chí Nhẫn hừ một tiếng:

- Ta nói Thân Cái đại ca đâu có đứa cháu họ Vô nào, và lại càng chưa lần nào nghe đại ca nhắc đến họ Vô.

Cát Nhược thở dài:

- Nếu nhị thúc không tin tiểu cái là người nhà của thân Cái lão tổ thì tiểu cái đành nhắm mắt chờ chết, mà không thể kính bái đáng tiền nhân ba lạy.

Cát Nhược bật khóc hu hu:

- Đau khổ cho tiểu cái này quá... Đau khổ biết chừng nào. Nhị vị đại thúc ơi, làm sao lão tổ có thể nói cho nhị thúc biết họ Vô có quan hệ mật thiết với mình, bởi ông trời đã bắt tiểu điệt phải mang họ Vô kia mà. Vô là không. Không là không có gì hết, chẳng lẽ lão tổ lại tự nhận mình là kẻ không không sao?

- Không... Không là cái gì?

- Không tài, không đức... là không không.

Thân Quả Kim nắm tay Lưu Chí Nhẫn:

- Tiểu tử này nói cũng có lý, thôi thì cho y bái ba lạy rồi lấy mạng cũng chẳng muộn. Đàng nào y cũng chết chúng ta phá lệ một chuyến vậy.

Lưu Chí Nhẫn gật đầu:

- Tiểu tử... lần đầu tiên song hùng tuyệt địa phá lệ cho người được sống thêm một thời gian nhỏ nhoi nữa khắc. Vì người mạo muội thâm nhập vùng tuyệt địa này. Sau ba lạy kính Thần Cái đại ca, ta sẽ ra tay.

Cát Nhược rồi rít nói:

- Đa tạ nhị vị lão tổ gia ân... Tiểu diệt bái kính bậc tiền nhân xong, có chết cũng đáng. Không một tiếng than van oán trách nhị vị sư thúc.

Thân Quả Kim và Lưu Chí Nhẫn gật gù.

Lưu Chí Nhẫn nói:

- Người đã chịu như vậy rồi nhé, sau ba lạy chúng ta sẽ lấy mạng người. Người chết cũng đừng ân hận sao song hùng tuyệt địa lại nhẫn tâm với một kẻ hậu sinh như người.

- Sau ba lạy, Vô Cát Nhược này có chết cũng không ân hận. Chỉ sợ nhị vị sư thúc giết tiểu diệt trước ba lạy mà thôi.

Thân Quả Kim nheo mày:

- Tâm bậy... Song hùng tuyệt địa đã nói ra là giữ chữ tín, dù có phải xông vào đầm rồng hang cọp, hoặc nhảy vào vạc dầu sôi cũng chẳng bao giờ thất lời. Chúng ta đã chịu giam mình ở đây cũng bởi chữ tín đã hứa với Thần Cái đại ca khi nào thấy ngọc trượng mới ly khai khỏi đây mà thôi. Còn trong thời gian Thần Cái thu phục Độ Long đơn, thì không cho một ai đến trong khuôn vi ba trượng.

Lưu Chí Nhẫn cướp lời Thân Quả Kim:

- Người may mắn được song hùng gia ơn vì bản thân không có võ công. Nếu người có võ công thì lão phu đã hành xử khi người nhập vào tuyệt địa kia.

Lão vừa nói vừa giữ ống tay áo về phía vách đá. Hành động của Lưu Chí Nhẫn trông tợ như kẻ nhàn du, phẩy tay nhẹ nhàng như đuổi một con nhện, nhưng trên vách đá đã phát một tiếng nổ long trời vỡ đất.

Kình khí khai thiên phá thạch của lão khiến Cát Nhược giật mình. Chàng nghĩ thầm:

- Ôi chao... Nếu vừa rồi lão đánh mình một chưởng, chắc mình không còn nguyên vẹn mà đã tan tành như vách đá kia rồi.

Bụng rồi bời, nhưng Cát Nhược vẫn giữ vẻ khở não, trên khuôn mặt anh tuấn, thông minh.

- Lưu lão thúc thật là thần công quả đại, hèn chi bọn tiểu nhân Trương Khuất Sanh không dám lộ mặt đến đây.

Cát Nhược bắt tay lên miệng, oang oang nói như thét:

- Trương lão ăn mày, lão sợ Lưu đại thúc đánh cho một chưởng tan xác, nên không dám chui đầu vào đây phải không?

Thân Quân Kim ngọc nhiên hỏi Cát Nhược:

- Tiểu tử.... Người muốn nói đến ai? Trương lão ăn mày phải chăng chính là Trương Khuất Sanh

Vô Cát Nhược hỏi hả gặt đầu:

- Đúng vậy... chính là lão Cái Bang đó.

Lưu Chí Nhẫn nghiêm giọng:

- Người quan hệ như thế nào với Trương Khuất Sanh?

Cát Nhược cười đau khổ:

- Nhị thúc ơi... tiểu diệt rất là khổ, chính lão Trương Khuất Sanh đầy đoạ. Cát Nhược này sống đi, chết lại không biết cơ man nào nói cho hết cái khổ. Ngay cả việc đi đại tiện lão cũng không cho, khổ trăm bề, uất khí muốn....

- Tại sao lão họ Trương đó lại đầy đoạ người dữ vậy?

- Vì tiểu diệt là cháu chít của thân Cái lão tổ, y muốn tiểu diệt vào Tuyệt địa, nhưng tiểu diệt không muốn khinh động đến nhị vị lão thúc mà chỉ mong bá ba lạy mà thôi.

Thân Quân Kim thở dài một tiếng:

- Tội nghiệp... Tên họ Trương thối tha kia, ngang nhiên chiếm chức vị bang chủ Cái Bang của đại ca, nhưng không hề có ngọn Đả cầu bổng, nên không thể ra mặt giang hồ bằng oai danh chưởng bang.

Cát Nhược nghe Thân Quân Kim nói, lòng mừng như mở cờ:

- Lão họ Trương thật thối tha lắm, nếu tiểu diệt có võ công đã cho lão một chưởng chết tốt rồi... Tiếc thay....

Lưu Chí Nhẫn nhìn chằm chằm vào mặt Cát Nhược:

- Lão phu rất tiếc.... Nếu như lão phu không có lời hứa với Thân Cái đại ca thì không bức ép người làm gì? Nhưng ta và Thân Quân Kim đã hứa rồi, quân tử đã nói không thể nuốt lời, người mặc dù có ý tốt chỉ đến bá lạy đại ca nhưng cũng phạm vào giao ước ngầm ngầm do ta và Thân Quân Kim đặt ra, không thể phá lệ được. Đây là số trời.

- Số tiểu diệt thật là khốn đốn.

- Sau khi thành toàn cho người xong, ta hứa sẽ lấy mạng gã họ Trương báo thù cho người.

- Cát Nhược đã mạo muội đến đây, giờ xin nhị vị đại thúc tha mạng cũng không làm được. Làm như vậy, chẳng khác nào ép buộc nhị vị đại thúc thành những kẻ một mặt hai lời. Được bá lạy Thân Cái lão tổ, Cát Nhược này có chết cũng cam lòng.

Thân Quân Kim nắm tay chàng:

- Cát Nhược... lão phu rất tiếc một người như ngươi mà lại mang mạng chết yểu. Thôi... Người hãy đến hẻm núi kia bá lạy đi.

Cát Nhược liếc xéo qua Lưu Chí Nhẫn rồi mới từ từ cất bước lại bên hẻm núi. Nhìn khe núi nhỏ rộng độ hai gang tay, Cát Nhược hồi hộp nghĩ thầm:

" Nếu tục hoàn cốt của lão họ Trương truyền thụ cho mình không đủ linh nghiệm chen vào trong khe núi này, thì coi như mình đã chết chắc rồi!"

Nghĩ như vậy Cát Nhược than thầm và chửi, Trương Khuất Sanh là lão ăn mày thói tha, đã ăn đại yến của mình còn bắt mình chui vào chỗ chết. Bất giác, Cát Nhược chửi luôn cả Thân Cái, tại sao lại chui vào khe núi này, ở lì trong đó để lão Trương bắt y phải đến đây nạp mạng cho hai lão song hùng ngang ngược này.

Thấy Cát Nhược chân chừ, đứng mãi mà chưa chịu quì, Lưu Chí Nhẫn hối thúc:

- Tiểu tử... ngươi còn đợi gì nữa?

Hai bên tả hữu là song hùng tuyệt địa, những cao thủ đối với Cát Nhược chỉ một cái phủ tay cũng đủ lấy mạng, tính đến quần cả đầu mà Cát Nhược vẫn chưa tìm được phương cách tự cứu lấy mình.

Vạn bất đường cùng, Cát Nhược muốn dùng lại bản cũ là xin đi tắm rửa trước cho thân thể trong sạch, nhưng nghĩ lại sợ song hùng tuyệt địa nghi ngờ, thì càng khó có phương kế nào chu toàn hơn. Huống hồ có thoát khỏi song hùng Tuyệt địa này thì cũng bị Trương Khuất Sanh truy tội.

Đối với Cát Nhược, con đường sống duy nhất, chỉ còn cách chui vào khe núi, may ra mới giữ toàn mạng sống.

Cát Nhược từ từ quỳ xuống, hướng mặt về phía khe vực núi, giả tiếng thỏ thục nói. Theo những tiếng thỏ thục, nước mắt cứ tuôn dần xuống trông thật là xót xa.

- Thân cái lão tổ, tiểu diệt gần chết đến nơi rồi nhưng vẫn muốn bái lạy đấng anh hùng kỳ nhân.

Cát Nhược liếc xéo qua Lưu Chí Nhẫn, khẩn thâm luôn:

- Nếu thân cái lão tiên bối có hiển linh thì hãy hiện thân là ma vương, bóp cổ hai gã song hùng ngang ngược này cứu tiểu bối. Và tốt hơn nữa thì nhờ rằng lão họ Trương thói tha bắt Cát Nhược bước vào chỗ chết.

Cát Nhược khẩn xong cúi lạy một lạy.

Sau cái lạy đó, y bắt đầu khóc Tiếng khóc của Cát Nhược vô cùng thảm thương, khiến cho song hùng Tuyệt địa Lưu Chí Nhẫn và Thân Quân Kim phải mủi lòng. Cả hai lão cứ ngỡ Vô Cát Nhược vì cảm kích Thân Cái mà nức nở như vậy, nhưng có biết đâu, Cát Nhược bật khóc vì sợ chết, sợ cái chết đã gần tới bên cổ mà thôi. Y khóc cho hã cơn uẩn ức, khóc để hi vọng còn thời gian được sống lâu hơn. Nếu bây giờ Cát Nhược khóc đến ba năm, y vẫn khóc, vì khóc mà được sống.

Nước mắt cũng phải cạn, đến lúc Cát Nhược ngưng khóc thì ngay cả Thân Quân Kim và Lưu Chí Nhẫn nước mắt cũng nhiều ra ướt đầm vạt áo trường y bạc phếch.

Chùi nước mắt, Cát Nhược thỏ thục khẩn:

- Thân Cái đại lão tổ ời. Đấng anh hùng ngày xưa ngang dọc, chí hải hồ khuynh đảo nhân gian, có lý đâu lại ở mãi trong khe vực, để kẻ hậu sinh mãi trong hoài nhớ. Cọp chết để da, người chết để tiếng, tiểu diệt vô phân không diện kiến được đấng anh hùng nội tổ. Ôi đau xót biết chừng nào.

Cát Nhược liếc xéo nhìn lên, nhủ thầm:

"Không biết hai lão cốt đột này có mủi lòng với lời nói của mình hay không?"

Cát Nhược thấy khoé mắt Thân Quân Kim và Lưu Chí Nhẫn đọng những giọt lệ thương cảm, bụng liền rửa thầm:

"Mẹ tổ hai lão, thương thì thương giùm Cát Nhược, có sao lại khóc cho gã Thần Cái mà lại đòi lấy mạng tiểu gia cơ chứ?"

Lưu Chí Nhẫn nhìn Cát Nhược, trầm giọng nói:

- Tiểu tử bái lần thứ hai đi. Lão phu không thể đứng đây nghe những lời ai oán của người nữa.

Cát Nhược nấc lên một tiếng rồi cúi xuống lay.

Lay xong. Cát Nhược vừa ngẩng lên thì bất ngờ ngã ra đất miệng thều thào nói:

- Nhị vị đại thúc ơi... Tiểu diệt chết mất.

Thấy sự biến kỳ lạ, Thân Quản Kim liền xốc Cát Nhược lên. Lão nhận ra cơ thể của Cát Nhược mềm nhũn như một sợi bún:

- Người bị sao vậy?

Cát Nhược thồn thức nói:

- Số tiểu diệt không chết bởi sự thành toàn của nhị vị đại thúc mà chết bởi lão họ Trương thối tha. Lão đã bí mật cho tiểu diệt uống độc dược, cơ thể sắp tan ra thành nước. Ôi... Nhị vị đại thúc ơi... Tiểu diệt chết mà không nhắm mắt vì tức lão họ Trương kia bức ép Cát Nhược đưa đẩy nhị vị đại thúc thành kẻ mặt hai lời.

Lưu Chí Nhẫn gầm lên:

- Trương Khuất Sanh.... Lão phu sẽ tróc nã người tận cùng cõi trời Trung Nguyên này.

Lưu Chí Nhẫn cúi xuống bên Cát Nhược:

- Tiểu tử.... Lão họ Trương đó hiện đang ở đâu?

- Lão... Lão họ Trương đang có mặt tại đây...

Cánh tay Cát Nhược dịu nhiều, gượng chỉ lên vách núi:

- Lão họ Trương ở bên kia vách núi này. Chắc có lẽ lão đang cười hai vị đại thúc là những kẻ bội ước đê tiện nhất trên giang hồ. Lão sẽ kháo ra ngoài thiên hạ, song hùng Tuyệt địa chỉ nhờ tay lão mới có thể giết được Cát Nhược mà thôi.

Thân Quản Kim gầm lên:

- Tức chết đi được. Lưu Chí Nhẫn... Người hãy ở đây tìm cách giữ sinh mạng tiểu tử, ta đi thu nạp Trương Khuất Sanh dẫn y về đây rồi thì thực thi giao ước của mình.

- Không... người ở lại đây đi, để ta đi.

Cát Nhược cướp lời Lưu Chí Nhẫn:

- Nhị vị đại thúc cùng đi có sao đâu. Cát Nhược sẽ cố giữ mạng mình chờ nhị vị đại thúc bắt lão họ Trương về.

Lưu Chí Nhẫn nheo mày:

- Không được!

Thân Quản Kim nói:

- Tiểu tử cốt xương rã rời đâu còn thoát đi đâu được nữa. Cứ để y ở lại đây cũng không sao.

- Không có người ở lại đây cảnh giới sợ ai đó xâm nhập khe núi thì sao?

Thân Quả Kim gật gù:

- Ta quên, không nghĩ đến việc độ vậy để ta lo. Lưu huỳnh ở lại cảnh giới.

Cát Nhược lên tiếng nói:

- Nhị vị đại thúc.... Cát Nhược gần chết rồi, nhờ nhị vị đại thúc ẵm Cát Nhược đến khe núi lạy lần cuối cùng trước khi biến thành vũng nước bầy nhầy.

Thân Quả Kim bế xốc luôn Cát Nhược đặt gần sát khe núi:

- Tiểu tử có cần lão phu giúp đỡ không?

Cát Nhược lắc đầu:

- Đại thúc hãy đứng ra xa... Chất độc trong cơ thể tiểu diệt có thể trở thành độc công giết chết người đó.

- Chất độc gì dữ vậy?

- Tiểu diệt không biết, nhưng chắc nó ghê gớm lắm.

Thân Quả Kim lùi về sau năm bộ, đứng cạnh Lưu Chí Nhẫn.

Lưu Chí Nhẫn lên tiếng:

- Tiểu tử... Người không thể gượng sống chờ lão phu bắt tên họ Trương kia về a?

Cát Nhược uể oải lắc đầu:

- Không kịp nữa rồi.. Nhị vị đại thúc có bắt được Trương lão bang chủ thì bẻ răng y giùm tiểu diệt.

Cát Nhược từ từ lê dần về phía khe núi. Thật ra Cát Nhược chẳng có bị chất độc gì cả, mà ngấm ngấm sử dụng thuật quy biến Tục hoàn cốt, ép thân thể mình mềm nhũn đánh lừa song hùng Tuyệt địa.

Lê sát gần khe núi Cát Nhược nghĩ thầm:

"Một liều ba bảy cũng liều. Không liều thì chết, Cát Nhược ơi, mi đừng có chết nghe... Tổ cha ba lão súc vật đê tiện này."

Cát Nhược chửi thầm xong từ từ quay lại Song Hùng Tuyệt địa:

- Vĩnh biệt hai lão già hộ pháp.

Nghe chàng nói, Song Hùng Tuyệt địa hơi ngớ người mà tự hỏi, tiểu tử kia đứng trước cái chết đâm ra khùng hoảng mà chửi càn sao? Nghĩ như vậy, Song Hùng đứng yên ló mắt nhìn.

Cát Nhược lao luôn vào khe núi như người chán sống đi tìm cái chết để tự giải thoát mình.

Khe núi chỉ rộng độ hai gang tay, thì cái lao của Cát Nhược chắc chắn thân người y sẽ bét nhự. Nhưng không, bởi đã có thuật Tục hoàn cốt, cơ thể Cát Nhược mềm như bún, thoát cái đã len vào trong khe núi trước hai cặp mắt ngạc nhiên của Song Hùng tuyệt địa.

Lưu Chí Nhẫn ngạc nhiên thốt lên một tiếng:

- ý....

Sau tiếng thốt đó, lão băng tới chực thộp Cát Nhược lại, nhưng ngọn cỏ công của lão chỉ quấu vào vách đá.

Đá rào rào đổ xuống, Cát Nhược đã kịp lén sâu vào trong khe núi năm trượng. Giữa cái sống và cái chết, Cát Nhược chỉ biết cố lén sâu vào trong chùng nào tốt chùng nấy, và quả thật chàng cũng không thể tin tại sao mình có thể linh hoạt như vậy.

Thoáng cái Cát Nhược đã lén vào đến mười trượng mà tưởng chừng không biết phải chen vào bao nhiêu nữa mới hết khe núi này.

Đá đổ ào ào bên ngoài, cùng với tiếng quát tháo lạnh lạnh của Lưu Chí Nhẫn và Thân Quả Kim âm âm dội vào tai Cát Nhược.

- Tiểu tử... Ngươi là quân giảo hoạt.... Hãy mau trở ra.

Cát Nhược quay mặt trở lại nói:

- Hai lão ở ngoài đó chờ tiểu gia trở ra. Nếu có ai đến quấy rối cứ tự nhiên thành toàn giùm tiểu gia.

Lưu Chí Nhẫn phần uất quá, ghé miệng vào khe núi gào đến khản cổ:

- Tiểu tử... quay trở ra mau.

Cát Nhược lén vào sâu hơn, nói quát lại:

- Tiểu gia chưa muốn chết đâu... Vào trong này được sống, còn hơn chui đầu ra cho các người bẻ cổ a.

Lưu Chí Nhẫn xuống giọng:

- Ngươi trở ra đi.... Lão phu sẽ tha mạng cho ngươi.

Cát Nhược xì một tiếng:

- Cảm ơn lòng tốt thối tha của lão. Cát Nhược không hồ đồ ngu si nghe mấy lời trên đầu môi chót lưỡi của Song Hùng tuyệt địa đâu. Tiểu gia chỉ có mỗi một mạng, quý lắm... quý lắm.

Nói xong, mặc cho Song Hùng tuyệt địa gào khản cổ bên ngoài khe núi, Cát Nhược vẫn cố lén sâu vào trong

O0o